

Přípravná modlitba, která se může říkat každý den.

Nejsvětější Matko Boží a Matko, milosrdenství, přicházíme k tobě a k tvému božskému Synu, abychom ti projevili svou úctu, velebili tě svými ústy a darovali ti své srdce. Vypros nám milost, aby tvůj Syn osvítil naši mysl, očistil naši duši a roznítil naši vůli, abychom ti mohli hodně obětovat tuto svou pobožnost k větší slávě Boží, ke tvé cti a k prospěchu našich duší. Amen

Den druhý

Rozjímání o spáse naší duše.

Jsem na světě jedině proto, abych spasil svou duši. Rozumíš tomu, má duše? Nejsi na světě, aby ses bavila, abys jedla a pila, aby ses oblékala, aby sis hověla, a mnohem méně proto, abys hřešila; jsi na světě jedině proto, abys usilovala o své spasení. Co by ti bylo platné, kdyby ti náležel celý svět, kdybys pak byla na věky ztracena? Ó, králové, císařové, učenci, válečníci, co je vám nyní platná vaše moc a učenost, jestliže jste nedovedli spasit své duše?

Ale tato záležitost našeho spasení je věc svrchovaně nejistá. Spasení své duše si nekoupíme za zlato; získáme je, když budeme žít podle Božích přikázání; o spasení můžeme přijít také jen jedinou hříšnou myšlenkou. Abychom byli spaseni, nestačí, že jsme byli jednou svatí a nevinní, nýbrž je potřebí, abychom v dobrém setrvali až do smrti. Jakou jistotu mám já, že spasím svou duši? Můj minulý život je plný rozmanitých a obnovovaných hříchů. Můj nynější život je propast, kterou neznám. Jaký bude můj budoucí život? To nikdo neví, jedině Bůh!

Mé spasení je konečně záležitost, které nelze napravit! Prohraji-li nějakou při, přijdu-li o zdraví, mohu doufat, že se najde nějaká pomoc; ale duši ztratím pouze jednou – již na věky nebude žádné pomoci. Useknou-li mi ruku, zbývá mi druhá; utnou-li mi nohu, zbývá mi druhá; vypíchnou-li mi oko, zbývá mi druhé. Ale duše je sama – jediná; buď bude spasena, nebo zavržena. A já tak málo myslím na své spasení, či snad je pokládám za tak jisté? Žiji si klidně, a přece, kdybych nyní zemřel, nevím, zdali bych byl spasen.

P ř í k l a d : Jak velice leží Matce Boží na srdci spása lidských duší, to jasně ozřejmuje tento příběh. V roce 1648 byl v Neapoli ve službě jistého bohatého pána mohamedánský černochoch, jménem Ábel, velmi zatvrzelý proti katolické víře. Ale přes to přese všecko již dvě léta byl zvyklý rozsvěcovat lampičku před obrazem nejsvětější Panny, který byl namalován na stěně na dvoře. Jeho pán se velice přičiňoval, aby jej obrátil na křesťanskou víru, ale všecko úsilí bylo marné. Jedné noci, když černochoch spal v kůlně ve dvoře, vzbudil jej jakýsi hlas, který jej volal jménem. Když otevřel oči, spatřil neobyčejnou záři a jakousi vznešenou paní, bíle oděnou a mající po boku nějakého starce. – „Kdo jsi?“ tázal se černochoch a posadil se na slámě. – „Jsem Maria, kterou ty

v jejím obraze uctíváš. Ábeli, chci spasit tvou duši. Dej se pokřtít a přijmi jméno Josef.“ Ale černoš k tomu nechtěl přivolit. Maria se tedy dotkla jeho ramene a řekla: „Ábeli, neodpírej mi toho, spas svou duši!“ Tu Ábel pohnutím zaplakal a již neodpíral. – „Ano, Maria,“ řekl, „dám se pokřtít.“ –

Potom, políbil nejsvětější Panně ruku, a ptal se s dětskou upřímností: „A pověz mi, co dobrého z toho budu mít, když se dám pokřtít?“ – „Tvá duše bude bílá jako toto mé roucho a jednoho dne přijdeš ke mně do nebe. – Minulo několik neděl, a v jednom neapolském kostele bylo vidět dojímavý obřad. Jeden mohamedán byl křtěn spolu s jedním svým obraceným druhem a při křtu svatém obdržel jméno Josef. Žil potom šťastně a spokojeně ještě mnoho let a vždycky jako pravý a hodný syn Matky Boží. Konečně se přiblížila hodinka smrti jeho. Plný vroucnosti vzýval nebeskou Matku, která ho v těch chvílích svou neviditelnou přítomností potěšila a pak si odnesla jeho duši do nebe. Jestliže Maria prokázala takovou milost nevěřícímu člověku, čeho nebudeme moci od ní očekávat my?

K y t i č k a : Pomodli se a obětuj mši svatou za duši v očistci, která za svého života nejvroucněji uctívala Pannu Marii.

S l u ž b a : Navštiv nějaký obraz či sochu nejsvětější Panny a vroucně poruč svou duši do její ochrany.